

šekového účtu používá (§ 312, druhá věta obč. zák.). Druhá složka je v podstatě postup pohledávky ze šekového účtu. Postup pohledávky je dokonán prohlášením postupitelovým, že postupuje pohledávku a postupník to přijímá (§ 1392 obč. zák.). To se rovněž stalo třeba ne výslovně, tak aspoň mlčky (§ 863 obč. zák.) tím, že žalobkyně po řadu let bez odporu Emila Ch. s pohledávkou šekového účtu nakládala. Bezpodstatnou je výtku, že dohoda ze dne 29. ledna 1927 se přičítá § 1409 obč. zák. proto, poněvadž žalobkyně nepřevzala dluhy firmy »Ch. a M.«. Neboť podle odstavce 2 § 1409 obč. zák. je dohoda přičítací se ustanovení odstavce 1 § 1409 obč. zák. neúčinná jen v poměru k věřitelům a o tento právní poměr v souzeném případě nejde. K dovolání žalobkyně: Podle hořejšího doličení nabyla žalobkyně vlastnictví k šekovému účtu č. 1984 u poštovní spořitelny v P. Je tedy oprávněna volně nakládati celým šekovým účtem. Šekový účet tvoří jen jednu pohledávku, jak je patrné z ustanovení § 12 zákona č. 143/1930 Sb. z. a n. a § 9, odstavec 1 výše zmíněných pravidel, kde se mluví pouze o pohledávce. Tato sestává ovšem z různých položek, avšak konečný výsledek tvoří jedinou pohledávku. Nemůže proto nakládati s některými z těchto složek jedna osoba a s ostatními složkami druhá osoba, nýbrž právo nakládati s pohledávkou je právo jednotné, které ovšem může jednotlivě vykonávat více osob (vlastník, zmocněnec a p.), avšak vždy dsiponují pohledávkou jen jako jedinou. Byl-li tedy převeden šekový účet do vlastnictví žalobkyně, nelze z jejího práva nakládati se šekovým účtem vyloučiti některé součástky celé pohledávky a přiznati žalovanému samostatné dílčí disposiční právo k nim. Přísluší-li tomuto snad jen nárok, aby žalobkyně mu poukázala ze šekového účtu takovou částku, která by odpovídala hotovosti na účtě do 31. prosince 1926 a platě došlým na zákazníky uzavřené do dne 31. prosince 1926, nejde o nic více a nic jiného nežli o pohledávku žalovaného proti žalobkyni. O to však, zdali žalovanému přísluší nějaká pohledávka v souzeném sporu, nejde a netřeba se tím zabývat.

Čís. 17476.

Činí-li si na plnění dlužníka nárok jak úřední komisař dosazený do podniku v sudetoněmeckém území, tak i jeho bývalý majitel, je tu důležitý důvod, aby dlužník složil své plnění k soudu.

Složením k soudu, jež se stalo za splnění zákonných podmínek, nastala řešení.

Dlužníka, jenž si nevyhradil vrácení složeného plnění, nelze žalovati, aby souhlasil s vydáním z depozita.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1939, Rv I 757/39.)

Žalobce, žid, se domáhá upomínací žalobou zaplacení zbytku pohledávky 3.358 K 10 h za zboží, které bylo k objednavce žalované strany dodáno jeho firmou v Podmoklech. Žalobce tvrdí, že jest jediným majitelem žalující fy. Přestěhoval se do Prahy a jako jediný majitel fy jest zapsán ve firemním rejstříku a tudíž oprávněn k inkasu zažalované částky. Žalovaná strana podala proti platebnímu rozkazu odpor a složila zažalovanou částku do soudního deposita. Vzhledem k tomu změnil žalobce žalobní žádost tak, že žalovaná jest povinna dáti souhlas k tomu, aby obnos složený u okresního soudu v K. n. L. v částce 3.358 K 10 h byl vyplacen žalující straně a zaplatiti 6% úrok z této částky od 1. ledna 1939. Žalovaná vznesla proti žalobě námitku nedostatku aktivní legitimace, neboť do podniku žalobce byl ustanoven úřední komisař, který žalované sdělil, že veškeré platy za zboží dodané z továrny v Podmoklech jest poukázati na jeho adresu a že neuznává platy konané dřívějšímu majiteli nebo jeho cizozemské odbočce. Pohledávku samotnou žalovaná uznala. Prv ý s o u d uznal podle žaloby. O d v o l a c í s o u d žalobu zamítl. D ů v o d y: Úřední komisař firmy žádal, aby zažalovaná pohledávka byla zaplacená v sídle firmy k rukám komisaře a popřel právo žalujícího majitele firmy k inkasu oné pohledávky. Prv ý s o u d, třebaž z uvedených dopisů neučinil žádného zjištění, dospěl ke správnému závěru, že na zažalovanou pohledávku si činily nárok dvě různé osoby a, že tu byl proto důležitý důvod pro složení peněz k soudu ve smyslu § 1425 obč. zák. Jest souhlasiti s vývody žalované, že dluh žalované strany složením k soudu zanikl a tím zanikly též veškeré závazky žalované strany z tržové smlouvy, neboť složení dluhu k soudu má účinek placení. Žalobce nemá proti žalované žádných dalších nároků ani ze zákona, ani ze smlouvy, zejména nemůže na ní žádati, aby projevila souhlas s tím, aby částka, která byla k jejímu návrhu přijata do soudní úschovy s tím, že má býti vyplacena tomu, kdo na ní má podle zákona nárok, byla vydána žalobci. Žaloba o souhlas s vydáním deposita, na kteroužto prosbu žalující strana změnila žalobu domáhající se původně zaplacení, není důvodná a měla býti zamítnuta.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Složení soudu stalo se v případě, o něž jde, proto, že na plnění dlužnice-deponentky byly vzneseny odporující si nároky. Tato skutečnost, k níž přistoupilo ještě, že dlužnice-deponentka nebyla s to, aby posoudila, která z osob činících si nároky na plnění, je oprávněným věřitelem, byla odvolacím soudem právem ve shodě s judikaturou nejvyššího soudu (srov. rozh. č. 9354 Sb. n. s.) posouzena jako důležitý důvod pro složení k soudu ve smyslu ustanovení § 1425 obč. zák. Složení k soudu stalo se s určením, aby složená částka byla vyplacena tomu, kdo má na ni podle zákona nárok, a ti, kteří si činili na plnění

dlužnice-deponentky odporující si nároky, byli o tomto složení k soudu 4. února 1939 vyrozuměni. Složení k soudu stalo se, jak dovozeno, po právu, t. j. za splnění zákonných podmínek, a nastaly proto právní účinky soudního složení, spočívající v soluci (srov. Sedláček; Komentář, díl VI, str. 289 a Klang: Kommentar, díl IV, str. 422). Dlužnice-deponentka si vrácení deposita nevyhradila, práva dispozice s depositem pozbyla a již proto je žaloba, by dala souhlas k vydání deposita žalobci, neopodstatněná.

Čís. 17477.

Ustanovením § 1 nař. Reichsprotektora für Böhmen und Mähren o židovském majetku z 21. června 1939 jsou zakázána jen právní jednání, jimiž žid sám nakládá se svými nemovitostmi.

K vedení exekuce na nemovitost, jejímž vlastníkem je žid, není třeba zvláštního písemného schválení podle § 2 dotč. nařízení.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1939, R I 662/39.)

P r v ý s o u d povolil zajišťovací exekuci nuceným záznamem zástavního práva na nemovitost dlužníka-žida. **R e k u r s n í s o u d** návrh zamítl. **D ů v o d y:** Podle nařízení Reichsprotektora für Böhmen und Mähren o židovském majetku ze dne 21. června 1939 č. 6 Věstníku nařízení Reichsprotektora für Böhmen und Mähren jest židům, židovským podnikům dovoleno nakládati nemovitostmi jen se zvláštním písemným schválením, které udílí Reichsprotektor für Böhmen und Mähren (§§ 1 a 2). Povinná strana jest židem a poněvadž exekuce vede se na její nemovitost, byla podle citovaných ustanovení strana vymáhající povinna předložit současně s návrhem ono zvláštní písemné schválení. To se však nestalo. Tento nedostatek jest povahy materiální, poněvadž všechny právní úkony a za takové jest pokládati i exekuci zajišťovací, nemají právní účinnosti, když odporují předpisu § 1 cit. nař. (§ 1, odst. 3 nařízení Reichsprotektora für Böhmen und Mähren). K tomuto nedostatku bylo hleděti i z moci úřadu, poněvadž nařízení jest vydáno v zájmu veřejném. Ježto napadené usnesení odporuje nařízení Reichsprotektora für Böhmen und Mähren ze dne 21. června 1939, odporuje i § 54 č. 3 ex. ř. a proto soud pochybil, když exekuci povolil.

N e j v y š š í s o u d uložil rekursnímu soudu nové rozhodnutí.

D ů v o d y:

Podle § 1 nařízení Reichsprotektora für Böhmen und Mähren o židovském majetku ze dne 21. června 1939, Věstník Reichsprotektora für Böhmen und Mähren č. 6 str. 45 jest židům a židovským podnikům dovoleno nakládati s nemovitostmi a právy na nemovitostech jen se zvláštním písemným schválením. To značí, že jsou zakázána jen právní jed-